

alle sammen var over, at massearbejdsløsheden nu havde genindfundet sig i Danmark. Og derfor er det ret utroligt, at man nu begynder at snakke, som om 180.000 er lig med fuld beskæftigelse. Det er det overhovedet ikke.

Skiftarbejdsløsheden, hvor arbejdskraften er på vej fra én arbejdsplads til en anden, vejrlig, sæsonarbejdsløshed osv. kan samlet ikke retfærdiggøre mere end 1-2 pct. arbejdsløshed, sådan som det var i 1960'erne. Og vi må helt afvise regeringens forsøg på at snakke om fuld beskæftigelse, før vi er kommet ned på det niveau igen.

Ud over den officielle ledighedsstatistik skal man så tillægge de i titusindvis af andre, der ufrivilligt er uden for arbejdsmarkedet, og derfor er der fortsat meget, der taler for at gøre det til en central målsætning i den økonomiske politik og også i finanslovforhandlingerne at få nedbragt arbejdsløsheden.

Ud over den direkte jobskabelse er et vigtigt virkemiddel til at nedbringe arbejdsløsheden at satsе langt mere på gode uddannelsesmuligheder for dem, der fik en kort skolegang, både fordi vi har brug for flere faglærte på mange områder med flaskehalsproblemer, og fordi uddannelse er en langt bedre investering i menneskers tid end tomgang og ledighed. Og den påtvungne ledighed er umenneskelig og uacceptabel økonomisk, socialt og psykisk og ud fra enhver betragtning.

Derfor savner vi ord til at beskrive vores afstandtagen, når f.eks. De Konservative spiller ud med en voldsom forringelse af uddannelsesmulighederne for de arbejdsløse. Og vi advarer meget stærkt regeringen imod at bevæge sig i den retning. Der er tværtimod brug for en forbedret indsats både med hensyn til kvantitet og kvalitet.

Og vi forstår simpelt hen ikke, hvad det er, de borgerlige vil, når de f.eks. vil nedlægge daghøjskolerne. Hvad er det så for et tilbud, de har tænkt sig at der skal gives de arbejdsløse? Hvad er det så, der skal genmotivere mennesker til at komme ind på en arbejdsplads? Hvad er det, der skal give dem den tillid med hensyn til deres muligheder for og evner til at komme i gang med en uddannelse? Hvis man nedlægger daghøjskolerne, hvad er det så, der skal dem samle op? Vi forstår det ikke.

Vi deltager gerne i en diskussion om kvaliteten på daghøjskolerne, og det tror vi også daghøjskolerne selv er interesserede i. Vi aftalte faktisk allerede for et par år siden med regering-

gen, at kvalitetskravene skulle skærpes, for at vi kunne være sikre på, at det var gode resultater, vi fik ud af daghøjskolerne, og det arbejde fortsætter vi meget gerne. Den diskussion, der bør stå i centrum, er om kvalitetskravene og ikke om en bevidstløs nedlæggelse, som bare skaber et stort, tomt og sort hul for mange mennesker.

For bistandsklienten og for førtidspensionisten kan vilkårene for at komme ind på arbejdsmarkedet se ganske håbløse ud. Hvordan skal man med et fysisk eller psykisk handicap uden videre kunne få en god tilknytning til arbejdsmarkedet, når man skal konkurrere med folk på arbejdsmarkedet, der godt nok fungerer såkaldt normalt, men som heller ikke engang kan få sig en plads, og når også flygtninge og indvandrere ofte har store problemer med at finde vej ind på arbejdsmarkedet?

Jeg tror, der er brug for at få opbygget en kompetence til at visitere disse mennesker til arbejdsmarkedet på en måde, hvor man fokuserer på mulighederne i stedet for begrænsningerne. Et godt eksempel er Kastbjerggaard, der har stor succes med at skabe plads for blinde på arbejdsmarkedet ud fra devisen, at arbejdsgiveren gratis får den blinde på prøve i et år, og langt de fleste ender i fast beskæftigelse på ordinære vilkår.

Det afgørende er at finde det enkelte menneskes ressourcer. Hvis finansministeren f.eks. skal ansættes som murer til at bygge en lade hjemme hos mig, kan det jo godt være, at han har brug for 80 pct. løntilskud, før det kan gå an at antage ham, men det er jo ikke det samme, som at han ikke kan bruges til noget andet, og det er jo ikke det samme, som at han nødvendigvis er moden til førtidspension.

Så pointen er, at vi i forhold til det enkelte menneske skal finde det, vedkommende kan, det, den langtidsledige eller førtidspensionisten kan, og satsе ressourcerne dér. Og måske er løsningen at få opbygget nogle visitationsenheder, hvor førtidspensionisterne kan henvende sig og redegøre for deres kompetence, og hvor det så er enhedens opgave at finde vej på arbejdsmarkedet ved at kontakte virksomhederne og finde de steder, hvor der er plads og mulighed og så tilbyde en prøveperiode som i eksemplet med de blinde.

En af de barrierer, vi skal have nedbrudt, er givetvis også førtidspensionistens bekymring for at blive fanget og tvunget ind i et fuldtidsarbejde, som han eller hun slet ikke magter. For i dag kan en førtidspension i princippet hele